

עין משפט
גז מוצה

ק:

שמונה שרצים פרק ארבעה עשר שבת

מסורת הש"ס

לו א מיי פשוה הלכות
אסורי ביאה הל' י"א
סנה לזין קב טיפיה ארבע
סי ה טעף יז:
לח ב מיי סס הלכה י
טיפיה סס פמי יא:
לח ג מיי סס טיפיה סס
טעף יז כג"ה:

תורה אור השלם

1 ומעין וכתוב ונתק
וכרות לא חרובו לז'
ובארבעם לא תעשה
ויקרא כב כד

והתניא מניין לפרוה (ג) שהוא אסור. וז"ל אפילו לא אסור סורוס
מיקשי ליה דליתקרא משום פריה ורביה וז"ל משום דהוי
מזי לשנויי ציש לו בנים הא משמע בסוף הכה על יצממו ויצמות דף
סה: גבי דבימהו דר' תיאל דלי הוא מייפקדה אפריה ורביה לא הוא
שמאי סנה דעקרתא א"ע"ג דהוי לה

זרע [את] זרעך וערעך אל מנת ידך
(קהל יא) ובלשה ללא שייך סורוס
אוקי במסקנא לרבי יוחנן בן ברוקה
דמתייב בפריה ורביה בעקרה וזקנה
ולא מוקי ציש לה בנים ויש לומר
דמסורוס ניחא ליה למפרך משום
דליכא למ"ד בפרק הכה על יצממו
(סס דף סא:) כיון דקיימא פריה ורביה
תו לא לריך: תלמוד א"ר
ובארבעם לא תעשו: מנחם קה דריש
והא דלמך במנינה (דף יד:) שאלו את
בן זומא מהו לסרוקי כלנא אמר לכו
בארבעם לא תעשו כל שצאלתםם לא
מעשו התם נפקא לן מארץ דמפרש
בשאלמות דרב אחאי (ד) דהא חובת
הגוף הוא מה לי בפרך מה לי בחי"ל
אלה האי בפרך נלל אשר בפרך אתה
והכל מנחם דריש כדפי' ומה שמפרש
בשאלמותו דהא דאסר לשמות סמא
דעקרתא היינו כרבי יהודה דלמך
דבר שאין מתכוין אסור וא"ע"ג דק"ל
כר"ש דשרי היינו דוקא בשבת משום
דצניין מלכתא מתעבת אלל בכל
המורה כולה כסריא לן כרבי יהודה
ואין נראה לר"י דכלל המורה כולה
ק"ל כר"ש דשרי כדמשמע לעיל בפ'
המו"ל (פא:) דלמך דרבי יוחנן סבר
כסתם משנה דמיר חוסף ומפסקם
וכו' והיינו כרבי שמעון דשרי דבר
שאינו מתכוין וכן משמע בפרק כל
פסולי המוקדשין (בבב"ב דף נה.)
דשמואל סבר כר"ש בכל המורה כולה
דדבר שאין מתכוין שרי גבי המקח
דס צכור דפקק שמואל התם כר"ש
דשרי להקיין ופרקי עד השתא לא
אשמעינן שמואל דדבר שאין מתכוין
מומר דלמך רב חייה בר אשי' וזי'
יש מילוק בין שבת לדעלמא איטריך
התם שפיר לפסוק כר"ש א"ע"ג דכבר
אשמעינן דבשבת הלכה כר"ש והכל
אתיא אפילו לר' שמעון דפסיק רישיה
הוא דודאי יתמך בשמ"י כוס עיקרין:
להביא

קפיוו. כלי מחזיק ג' לוגין: שמכי. כללים: פרסאי. גדולים הם:
קוס מוויני. מלי מוויני כמו יעמוד השמן (מלפס ב ד:) וליבעסה.
יעמנה כלי ידעמה פמאוס: כונא. מלל אגרוף: מוריקא.
כרכום: שכלילסא. תלמן פנגרי"ג: שיעי דנגא. מגופת כבית:
ולשייפיה. לכשורו כמים: פשטינא.
עשב שאינו גדל בקומה אלל הולך
ופשט על גבי קרקע: חרנוגא. מין
עשב הוא שגדל אלל היגים: הינפא
רומיטא. מין הגא הוא שנקרלת
רומיט: וליסבה כשחקי דכיתנא.
יקחו אותו האפר ככלאי בגדי פשתן
קקין: דעמר גופנא. קוטיון: ליכרי
עב כירי. זמורה גומות: שטיסא
דערלה. זמורות של כרס ילדה:
וליקטתה כסא דחמרא. יאחז כוס של
יין בידיה ומשכ על הגומא: ולוקטת
מסא. מעל גומא זו וישביה על זו
ועל כל עמידה נימא לה קוס מוויני:
קמחא דסמידא. קמח סולת: וליסבה.
יסוכו אותה ממנו: דנעמיסא. בת
לשמה: ליפסח לה הביטא דחמרא
לשמה. כלומר יין הרבה ששתה
תמיד: שערסא דמשפסח כשפוסא
דכונא חורסי. שעורה הנמלאת
בגללי פודה לגנה: אי נקטא. לה
בידה חד יומא פסקה מווינה תרי
יומי. אית דגרס נקטה חדא נימא
גרעין אחד: לירקונא. דלמך לעיל (ד)
קומא וגביה גילא וכורכמא תרי
בשיכרא ומיעקר: ואי לא. דלית
ליה. אי נמי עבד ולא אחיי: רישא
דשיכרא. ראש דג ששמו שביטוטא:
דמילחא. שהוא מלוח: מוויני דקמלי.
זיר חביס: דקירי. מין עופות
קטיס: ולישייפיה. יפספסוהו כו:
בין סנור לגורא. בין סנור לכותל
נמקוס חס שזיע וילא החולי: הרופא
שיחממנו. לוח: יקנחנו כסדינו.
יעטפו כסדינו יפה או כסדין של
חולה אחר של חולי זה: עבד ליה רב
כהנא. רפואה זו של סדין: קירא
דנישכרוסי. עשה הלפה ונטפח
מכורת שנתמללה וערפת: אהלא.
אלויין: סולנא. ארוס: עילא בר
חמרא. עיר בן אסות: ולינא.
החולה: מליעסא דרישיה. המלעגת
ראשו: וליכבוק ליה דמא מאפוסיה.
יקח לעייר ממלחו: ולוסיבי ארישיה.
ישך הדס על המלגחת: ולודרר
מעשיה. שלא יכנס מדס זה צנינו:
רישא דכרכא. של איל: דמנח ככשא.
כבוש בחומץ או בלי: דבר אחר
מוטרנא. מויר טולא (ו) במכרכרות
מומר: מככוסא דמיסרי. מאלמט
הערוגה שהם חריפים: אשגלן גלימין.
השאינן הטלית: ואינני כה. ואשן כה:
קלי. מעט: איכידין גנא. נכרך כה וישן
כה: נפל סורסא סורסא. קדמה הטלית
מחוס שריפת החולי שילא עם היזעה
ונפלה חמיכות דקוח: ומי שרי. לשמות
כוס עיקרין: לא פששו. קרי ביה לא

עשבו שאינו גדל בקומה אלל הולך
ופשט על גבי קרקע: חרנוגא. מין
עשב הוא שגדל אלל היגים: הינפא
רומיטא. מין הגא הוא שנקרלת
רומיט: וליסבה כשחקי דכיתנא.
יקחו אותו האפר ככלאי בגדי פשתן
קקין: דעמר גופנא. קוטיון: ליכרי
עב כירי. זמורה גומות: שטיסא
דערלה. זמורות של כרס ילדה:
וליקטתה כסא דחמרא. יאחז כוס של
יין בידיה ומשכ על הגומא: ולוקטת
מסא. מעל גומא זו וישביה על זו
ועל כל עמידה נימא לה קוס מוויני:
קמחא דסמידא. קמח סולת: וליסבה.
יסוכו אותה ממנו: דנעמיסא. בת
לשמה: ליפסח לה הביטא דחמרא
לשמה. כלומר יין הרבה ששתה
תמיד: שערסא דמשפסח כשפוסא
דכונא חורסי. שעורה הנמלאת
בגללי פודה לגנה: אי נקטא. לה
בידה חד יומא פסקה מווינה תרי
יומי. אית דגרס נקטה חדא נימא
גרעין אחד: לירקונא. דלמך לעיל (ד)
קומא וגביה גילא וכורכמא תרי
בשיכרא ומיעקר: ואי לא. דלית
ליה. אי נמי עבד ולא אחיי: רישא
דשיכרא. ראש דג ששמו שביטוטא:
דמילחא. שהוא מלוח: מוויני דקמלי.
זיר חביס: דקירי. מין עופות
קטיס: ולישייפיה. יפספסוהו כו:
בין סנור לגורא. בין סנור לכותל
נמקוס חס שזיע וילא החולי: הרופא
שיחממנו. לוח: יקנחנו כסדינו.
יעטפו כסדינו יפה או כסדין של
חולה אחר של חולי זה: עבד ליה רב
כהנא. רפואה זו של סדין: קירא
דנישכרוסי. עשה הלפה ונטפח
מכורת שנתמללה וערפת: אהלא.
אלויין: סולנא. ארוס: עילא בר
חמרא. עיר בן אסות: ולינא.
החולה: מליעסא דרישיה. המלעגת
ראשו: וליכבוק ליה דמא מאפוסיה.
יקח לעייר ממלחו: ולוסיבי ארישיה.
ישך הדס על המלגחת: ולודרר
מעשיה. שלא יכנס מדס זה צנינו:
רישא דכרכא. של איל: דמנח ככשא.
כבוש בחומץ או בלי: דבר אחר
מוטרנא. מויר טולא (ו) במכרכרות
מומר: מככוסא דמיסרי. מאלמט
הערוגה שהם חריפים: אשגלן גלימין.
השאינן הטלית: ואינני כה. ואשן כה:
קלי. מעט: איכידין גנא. נכרך כה וישן
כה: נפל סורסא סורסא. קדמה הטלית
מחוס שריפת החולי שילא עם היזעה
ונפלה חמיכות דקוח: ומי שרי. לשמות
כוס עיקרין: לא פששו. קרי ביה לא

הגהות הב"ח

(א) גבי כשיכרא ומיעקר וזי'
(ב) גבי כרס ילדה דבר אחר
(ג) מיי לר על ארבע ערין.
(ד) שאין נכר שום ארבה
למחר מתקרי ערין ערין
(ה) ופשיטא.
(ו) פרשת אסור סימן קה.
(ז) ופשיטא.
(ח) ופשיטא.

לעיו רש"י

סגרי"ג (פיגורין) וזי'
גרמיית חילת (בבב"ב).
כחנה.
אליין [אלויין] אלי
(בבב"ב).

מיעשו: ומפסקם מאלו. וא"ע"ג דסורוס אסור צדיס: וסא אמר רב אשי.
דההוא לאו סורוס הוא אלל רמות רוחא נקיטא ליה לתרנגול ומשיטל
הודו הוא מתאכל ואינו שמתא אלל כסורוס אפילו ממילא אסור: אלל כסריס. הך דשרי למישי כוס של עיקרין כמי שהוא סריס כבר עסקין:
הכל